

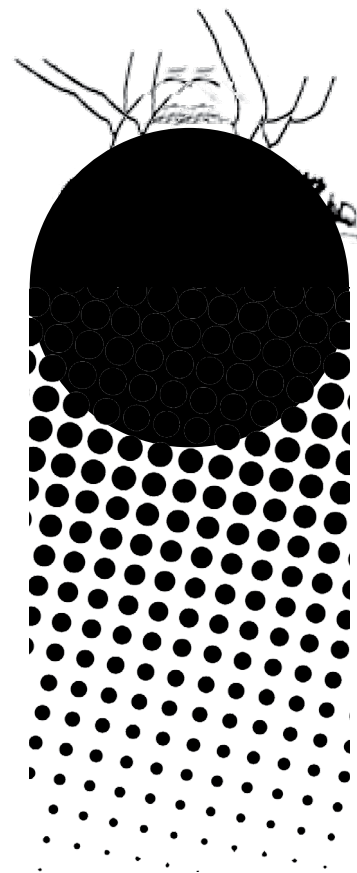
ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ ΟΛΑ / ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ ΤΙΠΟΤΑ

Ένα αμφιθέατρο με 200-250 άτομα: ευκαιρία να γνωρίσεις πολλούς ανθρώπους και να συνδεθείς. Ένας χώρος όπου διακινούνται ελεύθερα ιδέες: ευκαιρία να μάθεις καινούρια πράγματα-που επιτέλους σε ενδιαφέρουν-να ανταλλάξεις απόψεις, να σκεφτείς κριτικά και να έχεις ενεργό ρόλο. Ή έτσι νομίζαμε. Και κάπου εκεί, σε ένα μάθημα στο ΚΑ και στο επόμενο στην 106, μια Δευτέρα ή Τρίτη, νιώσαμε μόνες.

Ακούγοντας το μονόλογο της καθηγήτριάς. Θέλοντας να μιλήσουμε αλλά βλέποντας πως δεν υπάρχει χρόνος και χώρος για αντίλογο. Άντε να ακουστούν 3-4 ερωτήσεις και 2-3 γνώμες. Κι αν ειπωθεί κάτι που «ανοίγει μεγάλη συζήτηση», που ξεφεύγει από το ακαδημαϊκό πλαίσιο, αντικρούεται από την αυθεντία και χάνεται ξανά στη σιωπή. Οι «κριτικές προσεγγίσεις» χωνεύονται όπως και τα κυρίαρχα παραδείγματα, πάντα εντός του επιστημονικού διαλόγου και των ερευνητικά τεκμηριωμένων επιχειρημάτων, αποκομμένες από την κοινωνική βάση που τις γεννά. Διαλέξτε και πάρτε! Γιατί πρέπει να φτιάξουμε επιστήμονες και ειδικούς, μια κοινότητα συναδέλφων που μπορεί να συνδιαλέγεται μόνο με συγκεκριμένους όρους, τους επιστημονικούς φυσικά. Μια κοινότητα η οποία για χάρη της ακαδημαϊκής γνώσης δημιουργεί συλλογικούς στόχους και συμφέροντα με αφετηρία όχι τις ανάγκες και τις επιθυμίες όσων τη συγκροτούν αλλά την εύρυθμη λειτουργία του πανεπιστημίου. Αυτή τη συνθήκη λοιπόν

κάποιοι την υπομένουμε καθημερινά, με το ανάλογο κόστος, ενώ για κάποιες ήταν αυτό που μας απομάκρυνε από τα αμφιθέατρα.

Μάλλον βρεθήκαμε στο πανεπιστήμιο λόγω κεκτημένης ταχύτητας· εσωτερικεύοντας την ανάγκη να ακολουθήσουμε τη «φυσική» συνέχεια του εκπαιδευτικού συστήματος, το οποίο καλείται να καλύπτει τις εκάστοτε ανάγκες για ειδικευμένο εργατικό δυναμικό. Για το λόγο αυτό δε βλέπουμε το πανεπιστήμιο ως ένα χώρο που διακινείται ουδέτερη και αντικειμενική γνώση, αλλά ως ένα θεσμό συυφασμένο με την παραγωγική διαδικασία εντός της οποίας λειτουργεί. Και κάπως έτσι, κάπου ανάμεσα στους μαζικούς όρους του αμφιθεάτρου και στον ατομικισμό προσπαθούμε να συναντηθούμε. Να μιλάμε για όλα αυτά που μας πνίγουν, με αφετηρία τα βιώματα και τις ανάγκες μας και όχι κάποια προαποφασισμένη πολιτική ατζέντα· να μιλάμε ισότιμα και αντιεραρχικά, χωρίς ειδικούς ή πολιτικές αυθεντίες· να αποφασίζουμε όχι με όρους πλειοψηφίας αλλά συνδιαμορφώνοντας. Να ψάξουμε τι μας συνδέει πέρα από τη φοιτητική/επιστημονική ταυτότητα και τη «συναδελφικότητα». *Να υπάρξουμε συλλογικά σε μια συνθήκη που μας θέλει μόνες και μόνους.*

ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 18/11 ΣΤΙΣ 18:30

ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ

στο Αυτόνομο Στέκι Φιλοσοφικής

(νέα πτέρυγα, δίπλα από το Β' αμφιθέατρο)

